

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. А. Богомольця, 10, м. Київ, 01601, тел. 256-12-82, gsu@police.gov.ua

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

«28» лютого 2024 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 3-го відділу (організації оцінки і фіксування доказів у кримінальних провадженнях, пов'язаних зі збройним конфліктом) управління організації розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту Головного слідчого управління Національної поліції України майор поліції Шарий Олександр Іванович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022152110000216 від 16.04.2022, та встановивши наявність підстав для повідомлення про підозру, керуючись положеннями ст. ст. 2, 40, 42, 276-278 КПК України,

П О В І Д О М И В:

Шакурова Кирила Вікторовича, 03.09.1986 року народження, громадянина України, уродженця м. Горлівка Донецької області, зареєстрованого та проживаючого за адресою: Донецька область, м. Горлівка, вул. Чернікова, буд. 35, кв. 4,

про те, що він підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненим групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України**.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Шакуров К.В.:

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши

військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п.п. 17, 18 Наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Відповідно до статті 2 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (далі – Конвенція), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Конвенція застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Хоча одна з держав, які перебувають у конфлікті, може не бути учасницею цієї Конвенції, держави, які є її учасницями, залишаються зобов'язаними нею у своїх взаємовідносинах. Крім того, вони зобов'язані Конвенцією стосовно зазначеної держави, якщо остання приймає та застосовує її положення.

Відповідно до положень частини 1 статті 4 Конвенції особами, які перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до положень частини 1 статті 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Відповідно до вимог статті 29 Конвенції сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Відповідно до положень статті 32 Конвенції високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та

медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до вимог частини 1 статті 99 Конвенції кожне місце інтернування підпорядковане відповідальному офіцеру з регуляторних військових сил чи регуляторної цивільної адміністрації держави, яка затримує. Офіцер, що керує місцем інтернування, повинен мати текст цієї Конвенції офіційною мовою чи офіційною мовою країни та відповідати за її виконання. Керуючий персонал повинен бути ознайомлений з положеннями цієї Конвенції та дотримуватись їхнього виконання.

Відповідно до положень статті 1 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (далі – Протокол I), ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР 18 серпня 1989 року, та який набув чинності для України 25 липня 1990 року, цей Протокол, що доповнює Женевські конвенції від 12 серпня 1949 року, про захист жертв війни, застосовується при ситуаціях, зазначених у статті 2, спільній для цих Конвенцій.

Враховуючи, що Російська Федерація є правонаступницею СРСР щодо участі у міжнародних договорах, положення Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президіуму ВР СРСР від 17.04.1954 року, відповідно до статті 1 вказаної Конвенції, є обов'язковими для виконання та дотримання з боку РФ.

Частиною 1 статті 11 Протоколу I визначено, що фізичному і психічному стану здоров'я і недоторканності осіб, що перебувають під владою супротивної сторони, або інтернованих, затриманих чи яким-небудь іншим чином позбавлених свободи в результаті ситуації, зазначеної у статті 1, не повинно завдаватися шкоди шляхом якоїсь невинуватеної дії або бездіяльності.

Відповідно до положень частини 1 статті 50 Протоколу I цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 А, 1, 2, 3 та Женевської конвенції про поводження з військовополоненими, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради УРСР від 03.07.1954 року, та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою.

Відповідно до вимог частини 2 статті 75 Протоколу I заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

- а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:
 - а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні;
 - а.3) тілесні покарання;
- б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;
- в) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Так, у період з 24 лютого по 20 травня 2022 року на території міста Маріуполь Донецької області відбулося збройне протистояння військових підрозділів України проти збройних формувань РФ, аж до повної окупації міста збройними формуваннями так званих «ДНР» та «ЛНР».

У вказаний вище період часу, а саме, під час збройного протистояння військовими підрозділами України проти збройних формувань РФ та підконтрольним їм незаконних збройних формувань так званих «ДНР» та «ЛНР», представники держави-агресора систематично протиправно затримували цивільних осіб.

Після затримання цивільних осіб останніх доставляли, в тому числі, на тимчасово окуповану територію Донецької області, а саме, на територію колишньої Волноваської виправної колонії управління Державної пенітенціарної служби України в Донецькій області № 120, що за адресою: селище Молодіжне, Волноваський (Кальміуський) район, Донецька область, 85710, де було створено місце для незаконного тимчасового утримання цивільних осіб, під назвою так звана «Державна бюджетна установа «Волноваська виправна колонія Державної служби виконання покарання Міністерства юстиції Донецької Народної Республіки» (далі – «Волноваська виправна колонія»).

На території вказаної установи нагляд за затриманими цивільними особами здійснювали співробітники «Федеральної служби виконання покарань Російської Федерації», а також представники так званої «Волноваської виправної колонії».

При цьому, у місці утримання затриманих цивільних осіб організовано застосування фізичного та психологічного насильств, яке розпочиналось з моменту їх прибуття в устанovu (так звана «прийомка»), де зокрема до затриманих цивільних осіб застосовувалось катування, а також вчинялися дії, які ображають особисту честь і гідність особи, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури, наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження, яке продовжувалось протягом всього часу їх утримання.

До вчинення протиправної діяльності щодо затриманих цивільних осіб, залучено співробітників колонії, зокрема: Євсюкова Сергія Володимировича, 14.12.1974 року народження, який на той час обіймав посаду так званого начальника «Державної бюджетної установи «Волноваська виправна колонія Державної служби виконання покарання Міністерства юстиції Донецької Народної Республіки», Шакурова Кирила Вікторовича, 03.09.1986 року народження, який на той час обіймав посаду так званого молодшого інспектора відділу нагляду та безпеки «Державної бюджетної установи «Волноваська виправна колонія Державної служби виконання покарання Міністерства юстиції «Донецької Народної Республіки», Потапчука Артема Миколайовича, 06.06.1986 року народження, який на той час обіймав посаду так званого молодшого інспектора відділу нагляду та безпеки «Державної бюджетної установи «Волноваська виправна колонія Державної служби виконання покарання Міністерства юстиції «Донецької Народної Республіки», а також інших

невстановлених досудовим розслідуванням осіб з числа співробітників зазначеної колонії.

При цьому Євсюков С.В., будучи так званим начальником «Державної бюджетної установи «Волноваська виправна колонія Державної служби виконання покарання Міністерства юстиції Донецької Народної Республіки» здійснював керівництво колонією та віддавав підпорядкованим співробітникам, зокрема Шакурову К.В. і Потапчуку А.М. та іншим нестановленим досудовим розслідуванням особам з числа співробітників колонії, накази щодо конвоювання та охорони осіб, які утримувалися на території колонії, зокрема, щодо поміщення затриманих цивільних осіб до так званого «дисциплінарного ізолятору», де відносно останніх систематично вчинялось жорстоке поводження, яке виражалось у застосуванні фізичного та психологічного насильств.

Так, 25.03.2022 року, приблизно об 11 годині 00 хвилин, Євсюков С.В., будучи начальником установи та перебуваючи на території так званої «Державної бюджетної установи «Волноваська виправна колонія Державної служби виконання покарання Міністерства юстиції Донецької Народної Республіки» за адресою: Донецька область, Волноваський (Кальміуський) район, с. Молодіжне, вул. Степна, буд. 1, здійснював керівництво процедурою прийому новоприбулих доставлених до колонії затриманих цивільних осіб, а саме, так званою «прийомкою», під час якої проводився огляд доставлених, встановлювались їх анкетні дані та інші пов'язані з цим питання. Серед доставлених цивільних осіб знаходився

громадянин України , який, будучи не комбатантом, тобто цивільною особою, яка не приймала участі у збройному конфлікті, 21.03.2022 року затриманий нестановленими досудовим розслідуванням особами з числа представників так званої «ДНР» на одному з блокпостів під час спроби евакуації з оточеного міста Маріуполя Донецької області на підконтрольну органам влади України територію.

В подальшому, під час спілкування Євсюкова С.В. з доставленими особами, настала черга відповідати на питання останнього затриманої цивільної особи , який, стоячи обличчям до Євсюкова С.В. з рівно піднятою головою в бік останнього, відповідав на поставленні питання, не опустивши голову дотолу. В свою чергу, Євсюков С.В. сприйняв зазначену поведінку як вкрай зухвалу, у зв'язку з чим, діючи умисно, маючи реальну можливість забезпечити гуманне ставлення до затриманих цивільних осіб, навпаки, в порушення ст. ст. 2, 27, 29, 32 Конвенції, ч. 1 ст. 11, ч. 2 ст. 75 Протоколу I віддав наказ Шакурову К.В., Потапчуку А.М. та іншим присутнім підпорядкованим співробітникам колонії «перевиховати»

Після чого, двоє нестановлених досудовим розслідуванням осіб з числа підпорядкованих Євсюкову С.В. співробітників колонії в його безпосередній присутності та в присутності інших співробітників, зокрема Шакурова К.В. та Потапчука А.М., на виконання відданого Євсюковим С.В. наказу примусово відвели на відстань приблизно 5 метрів від інших затриманих та наказали сісти навпочіпки, де на подвір'ї колонії з метою покарати за вчинене

утримували у незручному положенні близько 1 години, від чого відчував фізичні страждання, чим вчинили катування останнього.

При цьому, в присутності начальника колонії Євсюкова С.В. невстановлені досудовим розслідуванням особи з числа співробітників колонії за кожної спроби _____ підвестися чи змінити положення на більш зручне нанесли _____ не менше 5 (п'яти) ударів гумовими кийками по різним частинам тіла.

В подальшому, новоприбулих затриманих цивільних осіб, серед яких знаходився _____, за наказом начальника колонії Євсюкова С.В. підпорядковані йому співробітники, зокрема Шакуров К.В. та Потапчук А.М., конвоювали з подвір'я колонії до приміщення так званого «дисциплінарного ізолятору», де останні наказали _____ сісти навпочіпки, обличчям до стіни із заведеними за головою руками.

Після того, як частину новоприбулих затриманих цивільних осіб розмістили по камерах, а іншу частину вивели на вулицю, Шакуров К.В., діючи умисно, в присутності Потапчука А.М., перебуваючи у коридорі «дисциплінарного ізолятору», на виконання відданого Євсюковим С.В. наказу «перевиховати» _____, підійшов до нього та, користуючись своєю перевагою і беззахисним станом затриманого, у порушення вищезазначених вимог міжнародного гуманітарного права, з метою покарання останнього, підвів потерпілого та, утримуючи його обличчям до стіни з піднятими за головою руками, наніс затриманому численних ударів ногами по внутрішнім поверхням ніг, після чого завдав сильного удару кулаком правої руки у правий бік _____, від якого останній відчув сильний фізичний біль та впав на підлогу.

Незважаючи на безпорадний стан потерпілого, який перебував на підлозі, Шакуров К.В. спільно з Потапчуком А.М., проявляючи своє зверхнє цинічне ставлення, ігноруючи загальноприйняті та встановлені норми міжнародного гуманітарного права щодо поводження з цивільним населенням, впродовж нетривалого проміжку часу продовжили наносити _____ численних ударів ногами по різним частинам тіла, спричинивши останньому сильний фізичний біль та страждання, чим вчинили катування

В подальшому, Шакуров К.В. спільно з Потапчуком А.М. з використанням фізичної сили підвів потерпілого з підлоги та поставив його обличчям до стіни із піднятими за головою руками.

Від спричинених тілесних ушкоджень _____ не міг рівно стояти, за що Шакуров К.В. спільно з Потапчуком А.М. знову нанесли йому ще по 1 (одному) удару гумовим кийком по тулубу.

Далі, продовжуючи протиправні дії, Шакуров К.В. спільно з Потапчуком А.М. змушував _____ співати гімн РФ та кричати гасла наступного змісту: «слава росії!» та «слава «днр»!», однак через відмову останнього вчинити вказані дії, Шакуров К.В. умисно наніс потерпілому ще один удар гумовим кийком по голові, від якого _____ знову впав на підлогу.

Після чого, Шакуров К.В. разом з Потапчуком А.М. підвів потерпілого обличчям до стіни із піднятими за головою руками та протягом 5-10 хвилин

продовжив нанесення йому численних ударів ногами та гумовим кийком по різним частинам тіла, чим заподіяв потерпілому сильний фізичний біль та страждання.

Таким чином, Шакуров К.В. обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненим групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в особливо важливих справах
3-го відділу (організації оцінки і фіксування доказів
у кримінальних провадженнях, пов'язаних зі збройним
конфліктом) управління організації розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту
Головного слідчого управління
Національної поліції України
майор поліції

Олександр ШАРІЙ

«ПОГОДЖУЮ»

Прокурор третього відділу
управління процесуального керівництва
та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам, вчиненим
в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора
«28» лютого 2024 року

Дмитро НЕСТЕРЕНКО

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

**Старший слідчий в особливо важливих справах
3-го відділу (організації оцінки і фіксування доказів
у кримінальних провадженнях, пов'язаних зі збройним
конфліктом) управління організації розслідування злочинів,
учинених в умовах збройного конфлікту
Головного слідчого управління
Національної поліції України
майор поліції**

Олександр ШАРІЙ

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

(підпис, ініціали, прізвище)

« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 2024 року.